

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΜΠΕΒ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣ ΑΜΑΡ

Μία γυναίκα περίφημη για τους έρωτές της. Πώς η Όρτανς γνωρίστηκε με τον Σαιντ-Μπέβ. Η πρώτη περιόδος του έρωτός τους. Τα φλογερά τους γράμματα. Όπου ο Σαιντ-Μπέβ αρχίζει να κενυράζεται. Τα παρκαπενεμένα γράμματα της Όρτανς. Πώς την έδιωξε ο δικσικης κριτικός, κτλ.

Ο 1840, η Όρτανς Άλλιο, γυναίκα περίφημη για τους έρωτές της, άρχισε, χωριτομένη, γνωρίστηκε με τον διάσημο Γάλλο κριτικό Σαιντ-Μπέβ. Ο Σαιντ-Μπέβ ήταν τριανταεπτάχρονος τότε και η Όρτανς, τέσσερα χρόνια μικρότερή του.

Η Όρτανς κρατούσε ένα μικρό διαμνηματάκι στα Παριζιάνικα Σεντομάρξ του Ροδανού. Εκεί, άκουσαν πως της έδωκεν ο δόξα τον τίτλο της. Έτσι είχε γνωριστεί στενότερα και με τον Σαιντ-Μπέβ.

Μα η κερία διαμονή της Όρτανς ήταν το Έουπλέ, ένα χωριουδάκι κοντά στο Παρισι.

Στο χωριουδάκι αυτό, άποτραβημένη ή Στόν, απετόσσε και έγραψε. Η μελέτη που έκανε ήταν ποιήματα και ποιήματα: Λυρικά άσματα, Λατινικά συγγραμμάτια, Γάλλους κλασσικούς, συγγραμμάτια πολιτικά, ιστορικά, άκου και δημοτικιστικά. Και, όσο για τα διδά της έργα, καταργώταν με ιδιαίτερη επιμονή στη μεθιστοριογραφία.

Στο Έουπλέ επισκεπτόντοσαν την Όρτανς πολλοί φίλοι της. Μα ο τακτικότερος έπισκέπτης ήταν ο Σαιντ-Μπέβ. Ένα βράδυ έμναν ως άραγ τη νύχτα, οι δυο όμοιοί τους, και τότε για πρώτη φορά, κατάλαβαν κι οι δυο ότι άραπτόντοσαν. Την άλλη μέρα, ένοσησμένοι από την κατάκτησή του, ο Σαιντ-Μπέβ, έγραψε στην Όρτανς ένα έρωτικό γράμμα, που ήταν ένα είδος ερωτικής εξομολόγησής :

«Είνε γλυκό, που έσα κι αν έβεν, να συνβεντάζομαι κι έκεινη που μάς θέλγει, για έξω, για την άρανη Ελλάδα, για τη Ρώμη, κ.λ.κ. Το όνειρο στην πραγμασία ατή λίγο ένοσησέται. Τα λόγια βγαίνουν γλυγγορα, άσχημα. Κι, έξω, ένα έρωτικό βιβλίο, λαγγυμένο, μάς έδωκεν ότι είνε χωρός να δαδώνω στην άρανη...»

Ότισσο ο Σαιντ-Μπέβ, λέγει τον πόλιν του άραπτόντος, άραπτόσε κάποτε να έπισκεφθί την φίλη του στο Έουπλέ. Τότε η Όρτανς πεπεργώταν στο Παρισι και τον έβρισσε ή του έγραψε από το χωριό της γράμματα, σαν αυτό :

«Δέν έπαρχει τίποτε γλυκότερο για μένα από το να είνε για σένα... Έτσι να έρωτας μεταξύ μας πολλές διασέρεις. Έγώ δέν τις νοιώθω. Λέ νοιώθω για σένα παρά μια μεγάλη, μη δαδωιά τρυφερότητα. Ένα άσθημα που δέν δοκίμασα ποτέ άλλοτε... Έλα άραγε να με ίδεις, γιατί άλλως θά νοιώσω πως είνε άπομότητος. Έλα, σε προηγμένο...»

Σαν άραγε τις έρωτικόνες γυναικες, έτσι και η Όρτανς δέν εύρισσε παρά μονάχα άρετές στον Σαιντ-Μπέβ. Τα έλαττωμάτα του πολλά και μεγάλα, δέν τα έβλεπε, δέν έστίζαν γι' ατήνη...

Σε κάποια φίλη της έγραψε : «Έπρόκειτο νάβηθί το Σαιντ-Μπέβ να με δη χέδες στο Έουπλέ. Μα δέν ήρθε... Περωμένει να του έρθη ή έπιανεναι για τις έπισκέψεις του, όποις και για τα ποιήματά του (ο Σαιντ-Μπέβ έγραψε τότε και ποιήματα), για ν' άρεση περισσότερο. Δέν ήρθε, κι' έγω πέρασα όλη τη μέρα άναπολώντας τον με τη φαντασία μου, έτσι καθός τον γνώρισα πάντα : Έλασθητο, άδύνατο, λιγάκι άσθενικό. Μα από παντός τον έβλεπα με τις άρετές του έκεινες που είνε ό,τι καλύτερο έχει : Την ειλικρίνεια και την άναστεροβουλία.

Στις έρωτικές διασέρεις της

Όρτανς, ο Σαιντ-Μπέβ, άνωτως έπιφρονατικός, άπαντόσσε λιγάκι συγγραμμένα :

«Θά είνε πάντα — της έγραψε — ή έλλειψη της ψυχής μου, ή άγαπημένη μου. Μα ως έπαρχει μεταξύ μας ένας μικρός φράκτης, όσος χωράζεται όχι για να μάς χωρή, μα για να μάς προφυλάγη από τους έρωτους μας...»

Τα γράμματα αυτά έπιφρονασαν την Όρτανς, κι' έπέφρωσαν την γυναικία της φιλαρσενία. Δέν πίστευε ότε λέξει άλλ' αυτά που της έγραψε ο Σαιντ-Μπέβ. Είχε την πεποίθησι ότι δέν ήσαν παρά δικαιολογίες ένός άστατου άνδρος, που είχε άρχεισι κιάλια να την βαρεέται. Και τότε άπαντόσσε :

«Τι είνε αυτά που μου γράφεις ; Αν δέν συγγρατόσσε τον έαυτό μου, όσο μπορώ, αν δέν ήσουν τόσο χωρτερική, θά έσοπούσα σε κλάματα, και μεσ' στην άπέλπια μου θα σου φουράξα : Πώς μπορείς και είνε μαζί μου τόσο άσχηρος ; Τι σου ζητώ, λίγη άγάπη, λίγη τρυφερότητα, λίγη στοργή. Γιατί άραγεις τόσο πολύ νάβηθς να με ίδης ; Μήπως αυτό δέν με τράβει έμένα, δέν με άναστατόνει ; Και πως ή άγάπη σου — άπόδ μου έες, και ως μιν το πιστεύω, πως υ' άγαπάς — δέν σε κάνει να ανίλογίζομαι λίγο και μένα...»

Τότε ο Σαιντ-Μπέβ, για να την καθιστάσει, της έγραψε λόγια θετικά, τρυφερά. Μα έκεινη του άπαντόσσε : «Ξέρεις τι λέει μια ισπανική παροιμία ; Στον έρωτα δέν λογαριάζονται τα λόγια. Λογαριάζονται μόνον ή πράξεις. Πώς ξέρει τα ίδια αυτά λόγια που μου γράφεις σε πόσες άλλες γυναικες δέν τα έες...»

Ο Σαιντ-Μπέβ την έποχη έκεινη είχε άρχεισι να προτιμάζετα για την είσοδό του στην Άκαδημία. Ήταν άναγκαθεν ζωικός. Μα έτοιμα ή φιλοδοξία του, ο συγγραμμένος σκαπός που έπεδίωσε, τον έκανε άνομα κοσμικότερο. Ήξερε ότι χωρίς την έπιστήμη των γυναικών και ο καλύτερος συγγραμμένος δόξολο υταίνει στην Άκαδημία. Σόφιας, λοιπόν, τακτικώτατα στα πολιτικά και φιλολογικά σάλωνα, κάλεσαν τις ισχυρόσες ψυχές, κώμους και μαρμαρικές, τις κομπλιμενταρίτσες, και όταν έβλεπε ότι το έδαφος δεν προσηγορο, έφθανε και ως το κλέρι, και κάποτε και παρά πέρα...

Οι' αυτά τα μάθανε ή Όρτανς, τα μάθανε και έπέφερε. «Στη φιλοδοξία σου, του έγραψε, θναίξεις την άγάπη σου, θναίξεις μια γυναίκα που ξέρεις πως νοιώθει για σένα την πιο ειλικρινή άγάπη και την μεγαλειότερη άφοσίωση. Γιατί τόσο ένα να μηξς στην Άκαδημία ; Σήμερα, αήτω, ξέρεις πολύ καλά ότι θα γίνης άκαδημικός. Είσαι ένας από τους καλύτερους συγγραμείς της πατρίδος σου, ο πιο ένδοξος κριτικός της έποχής σου. Θά είνε έτσι ; Γιατί την Άκαδημία να σε δεξί στους κόλπους της. Γιατί, λοιπόν, δέν την άβίνεις να σε κάλεση ατή, παρά τρέχεις έσο προς ατήνη με τόσο άνομοιοψησία ;...»

Μα οι θημοί της Όρτανς δέν βαστοσαν πολύ. Στο τέλος συγγραπτόσε τον άάπιστο και τον άστατο φίλο της, «Ξέρεις, του έγραψε, όταν ένας άντρας φάνηκε σε μια γυναίκα πολύ άξιαγάπητος, όταν της έλτε πολλές φορές ένα πλήθος χωριτομένα πράγματα, και όταν ο άντρας αυτός είνε ένας από τους πιο ειχάριστους, τους πιο σπουδαίους, και τους πιο φημισμένους συγγραμείς της έποχής, ξέρεις ότι είνε δόξολο να τον βγάλί από την καρδιά της ή γυναίκα ατή ;»

Και πραγματικά ή Όρτανς έξακολούθησε ν' άγαπά τον Σαιντ-Μπέβ, ή τοτέ άχιστον, αν δέν τον άγαπούσε ότως άλλοτε, έξακολούθησε, ότίσσο, να αισθάνεται γι' αυτόν μια μεγάλη τρυφερότητα. Μα ο Σαιντ-Μπέβ την είχε βγάλει πια από την καρδιά του. Άλλά, μολοτού δέν αισθάνόταν πια καμιά άγάπη για την Όρτανς Άλλιο, την χρειαζόταν άκόμη για

Ο Σαιντ - Μπέβ

